

Men nu vil jeg dog tillade mig at henstille, om det ikke skulde være noget besynderligt, at de, som ere henrettede for deres Misgjerninger, kunne begraves paa Kirkegaarden, og at der kan kastes Jord paa dem og holdes Vigprædiken over dem, men at de derimod, der have aflivet sig selv, ifølge Lovgivningen skulde være udelukkede derfra. Jeg antager det nemlig for hævet over al Tvivl, at hvis Lovudkastets Bestemmelser skulde blive ophævede til Lov, vil det blive forstaaet paa den Maade, at der i Udcastets § 10, hvor der er bestemt, at de, som henrettes for deres Misgjerninger, skulde begraves i Stilhed, er sagt Alt, hvad der skal gjælde om deres Begravelse, og at man som Følge deraf vil ansee alle de andre Bestemmelser, som maatte findes derom i Lovgivningen, for hævede. At disse Bestemmelser angaaende Selvmordere hæves, ligger mig i høi Grad paa Sinde. Hvorledes man end vil bømme derom, forekommer det mig dog, at det maa erkjendes, at Lovudkastet med Hensyn til denne Materie ikke har været saa særdeles heldigt, eller man vil maastee i alt Fald indrømme mig, at der i hele denne Materie bliver noget Uklart tilbage. Hvis Lovudkastet ophæves til Lov, saaledes som det er, og saa Noget spørger mig: Kan efter denne Lov Noget straffes for Selvmord, maa jeg svare: Nei, nu er al Straf for Selvmord hævet. Utsaa, vil man da fremdeles spørge, falder vel den Bestemmelse bort, som forbyder Begravelse paa Kirkegaarden og Jordpaakastelse? Nei, aldeles ikke, det bliver aldeles, som det var før. Er der da ingen Forandring steet deri? Jo, der er steet den Forandring, at Bestemmelsen rigtignok vedbliver at være gjældende, men den maa betragtes fra et kirkeligt Standpunkt. Man har rigtignok før troet, at det var en Straf, men dette er urigtigt; det er Noget, der vedkommer Kirken, og det bliver staaende. — Dette er et Raisonnement, som jeg virkelig ikke er istand til at forsoner mig med.

Hvad selve Sagen angaaer, troer jeg, at Alle ere enige i, at det vilde være ønskeligt, om alle disse Bestemmelser vedkommende Selvmorderes Begravelse bleve hævede. Sørgerligt er det vistnok, at i Danmark Selvmord temmeligt hyppigt skeer, men jeg troer dog, Ingen vil paastaae, at Selvmord vilde blive hyppigere,

hvis disse Bestemmelser hævedes; man er altsaa enig i, at disse Bestemmelser vistnok ere temmelig overflødige. Dertil kommer det for mig høist Nedslaaende, ja jeg kan næsten sige; Forargelige, der er i denne Holben Dom og Rettergang, om jeg saa maa sige, over de stakels Menneſter, som i en nedtrykt og fortvølet Sindstemning have aflivet sig selv; naar Noget afliver sig selv, optages der et Forhør, og ved dette skal der ophyses, om Vedkommende har aflivet sig selv i Raseri. De Oplysninger, som i denne Henseende kunne erholdes, ere høist tarvelige, og efter disse tarvelige og ufuldstændige Oplysninger afgives der Resolution angaaende Begravelsen. — Til Slutning kan jeg ikke Andet end tiltræde, hvad der tidligere er udtalt her i Salen, at i Anvendelsen af disse Lovbestemmelser Lighedsprincippet ikke overholdes. Det er — jeg tør ikke dølgge det — ikke nogenſinde blevet mig bekjendt, at en Mand, staaende paa et høiere Trin i Samfundet, er bleven begravet overeensstemmende med Reglerne for Selvmorderes Begravelse. Det er altid forudsat, at han befandt sig i Vildelse og Raseri, og derfor er han bleven begravet efter de almindelige Regler. Men nu gad jeg nok spørge, er der ikke noget Anstøbeligt, ja jeg tør sige Demoraliserende i saaledes temmelig hyppigt at see, at vi ibetmindste i denne Henseende i Sandhed ofte ikke have Lighed. Jeg maa derfor tillade mig at anbefale disse Forslag, og skulde jeg ikke have været heldig i at træffe den Maade, hvorpaa jeg har troet, at Maalet kunde naaes, vil jeg tillade mig at henstille til de Herrer, hvis Stemme har større Vægt i denne Sal end min, om de ikke kunne være mig behjælpelige med paa en eller anden lettere Maade end den, jeg har tænkt mig, at bringe det dertil, at de her omhandlede Bestemmelser gaaſte gik ud af Verden.

Tscherning: Saavidt jeg har forstaaet det ærede Medlem, gaae hans Forslag egentlig ud paa, at Selvmord slet ikke skal omtales i Straffeloven. Naar man omtaler det, maa man betragte det som en strafværdig Handling, og man maa da see at finde Midler til at betegne denne, men jeg er enig med ham i, at Selvmord ikke fra den almindelige, borgerlige